

دُعا

خدایا! ما به تو دل می سپاریم
پناهی جز تو در عالم نداریم
به مهر خود دعای ما روا کن
به ما اندیشه نیکو عطا کن
خداوندا! تو خود ما را بر آن دار
که خوش رفتار باشیم و نیکو کار
همیشه راستگو باشیم و خوش رو
برای مردم آزرده، دلجو
دلی هرگز دست ما نرنجد
نباشد هیچیک از کار ما، بد
و ما راضی شویم آموزگاران
نگردد کاهلی از ما نمایان
بود مادر و ما همواره خوشنود
دهیم انجام فرمان پدر وود
و ما میهن همه آباد گردد
و آزار بندگان آزاد گردد

(عباس یحیی شریف)

فرہنگ

خُدا یا : اے خدا !

بہ تو : تجھ کو، تجھے

می سپاریم : ہم سونپتے ہیں

پناہی : کوئی پناہ

جُز تو : تیرے سوا

بہ مہر خود : اپنے لطف و کرم سے

رواگن : قبول کر

اندیشۂ نیکو : اچھی سوچ

خوش رفتار : خوش کردار

خوشرو : ہنس مکھ

مردم آرزو : دکھی لوگ

دلجو : دلجوئی کرنے والا، ہمت بندھانے والا

نرنجد : نہ دکھے، تکلیف نہ پہنچے

آموزگار ان : آموزگار کی جمع، استاد

ہموارہ : ہمیشہ

زود : جلدی

میہن : وطن

برآں دار : اس پر لگائے رکھ، اس کی توفیق عطا فرما

تمرین

۱- یہ نظم زبانی یاد کیجیے۔

۲- آخری چار شعروں کو فارسی نثر میں لکھیے۔

۳- خوش رفتار ، نگو کار ، راستگو ، خوشرو کو جملوں میں استعمال کیجیے۔

۴- ”خدا یا“ اور ”خداوند“ کے آخر میں ”الف“ کیا ہے؟ ایسے ہی پانچ الفاظ

اور بنائیے۔

۵- مندرجہ ذیل افعال گرامر کے اعتبار سے کیا ہیں :

می سپاریم ، کن ، باشیم ، شوند ، دار